

V.

Върналъ се сѣдията вкѣщи ядосанъ.

— Жено, ти забрави, какво ми обѣща, казалъ ѣ той сѣрдито.

— Не, не съмъ забравила.

— Защо научи селянина да направи така.

— Защото не можахъ да изтѣрпя несправедливата ти присѣда.

— Справедлива ли е или не, това не е твоя работа. Хайде сега да си вървишъ при баща си. За да не кажешъ, че и съ тебе съмъ постѣпилъ несправедливо, позволявамъ ти да си земешъ, каквото ти е най-милло.

— Благодаря, мжжю, и за това. Едно само те моля: позволи ми на прощаване да вечеряме заедно.

Сѣдията се съгласилъ, и Минка приготвила много вкусна вечеря. Като вечеряли, тя твърдѣ оживено разговаряла съ мжжа си и често му наливала вино.

— Пий, гължбче, за мое здраве, това е за послѣденъ пжтъ.

— Пилъ сѣдията, пилъ и, безъ да усѣти, напилъ се и заспалъ. Тогава Минка казала на слугитѣ да го турятъ на кревата и го носятъ слѣдъ нея. Баща ѣ, като видѣлъ това, плесналъ ржцѣ отъ слисване, ала щомъ щерка му разправила всичко, той се успокоилъ.

На утринъта сѣдията се събудилъ, отворилъ очи и не можалъ да разбере, кждѣ се намира. Влѣзла Минка облѣчена въ селски дрехи.

— Какво значи това? попиталъ очуденъ той.

— По твоя заповѣдъ азъ се върнахъ при баща си.

— Ами азъ какъ съмъ попадналъ тукъ?

— Е, ти ми позволи да взема това, което ми е най-милло, и азъ взехъ тебе.

— Виждамъ, жено, че не мога те надхитри, казалъ усмихнато сѣдията. Ти си по-умна отъ мене. И отсега ти ще сѣдишъ вмѣсто мене.

Така и станало.